

Europese Radio-Unie (ERU) en haar leden vergunning heeft verleend om het kartel voor verwerving van televisierechten op sportevenementen te handhaven, waardoor de genoemde onderneming niet de rechten kan verwerven die noodzakelijk zijn om belangrijke sportevenementen in haar programma op te nemen.

In de eerste plaats stelt verzoekster schending van wettelijke vormvoorschriften, namelijk schending van artikel 19, lid 3, van Verordening nr. 17, voor zover in de mededeling op grond van deze bepaling niet de redenen zijn vermeld waarop de Gemeenschapsinstelling haar gunstige beslissing heeft gebaseerd. Uit de bestreden beschikking blijkt immers dat het hoofdmotief voor de ontheffing niet het stelsel van onderlicenties is geweest, zoals zij kennelijk wil doen geloven, maar het publieke karakter van de opdracht die volgens de Commissie uitsluitend aan leden van de ERU is toevertrouwd.

In de tweede plaats is verzoekster van mening dat de Commissie uitgaat van een reeks feiten die ofwel onvolledig zijn, ofwel kennelijk onjuist. Zo wordt in de bestreden beschikking voorbijgegaan aan de wijze van financiering van de ondernemingen die lid zijn van de ERU of het aantal kanalen waarover deze ondernemingen voor hun dienstverlening beschikken. Anderzijds is het „publieke” karakter van de dienst niet een gemeenschappelijk kenmerk dat alle en elk van de leden van de ERU uitsluitend deze leden hebben. Ten slotte voldoen niet alle leden van de ERU aan de gestelde voorwaarden om lid van deze vereniging te kunnen zijn: het gehele nationale grondgebied bestrijken, het aanbieden van gevarieerde en evenwichtige programma's voor alle groepen van de bevolking, met inbegrip van een redelijk gedeelte van de programma's dat is afgestemd op bijzondere bevolkingsgroepen of minderheden, en het feit dat de leden een aanzienlijk gedeelte van hun programma's hetzij zelf moeten produceren, hetzij onder hun toezicht uitbesteden.

Vanuit dit gezichtspunt lijkt het onaanvaardbaar om te stellen dat sommige satelliet- en kabelzenders waarvan de technische mogelijkheden nog beperkt zijn en die de kosten voor het verwerven van de rechten op live-uitzending of eerste uitzending en voor het produceren van het signaal niet zouden kunnen opbrengen, er de voorkeur aan geven uitgestelde uitzendingen aan te bieden. Geen enkele commerciële zender verkiest een uitgestelde uitzending boven een live-uitzending. Geen enkele commerciële zender verkiest een onderlicentie boven een exclusieve.

Ten aanzien van de materiële bepalingen inzake de mededinging is verzoekster van mening dat de door het Verdrag aan de Commissie toegekende discretionaire bevoegdheid bij de toepassing van artikel 85, lid 3, niet de mogelijkheid omvat om de ontheffing te verlenen of te weigeren afhankelijk van het publieke of commerciële karakter van de dienst die de ondernemingen die inbreuk hebben gemaakt op lid 1 van deze bepaling, verlenen. Het in artikel 90, lid 2, vervatte begrip is een materieel

begrip dat op communautair niveau dient te worden uitgelegd en niet op nationaal niveau. Indien de relevante markt die in de bestreden beschikking is afgebakend, de markt van uitzending van sportevenementen is, is het anderzijds duidelijk dat in dat concrete geval geen enkel lid van de ERU zich kan bestempelen als een onderneming belast met het beheer van diensten van algemeen economisch belang. In ditzelfde opzicht is eveneens artikel 90, lid 1, van het EEG-Verdrag geschonden, voor zover deze bepaling er aan in de weg staat, dat de nationale autoriteiten een maatregel nemen die ervan uitgaat dat de mededingingsbepalingen niet van toepassing zijn op bepaalde openbare bedrijven of op ondernemingen waaraan zij bijzondere of uitsluitende rechten hebben verleend.

Verzoekster stelt eveneens dat artikel 85, lid 3, in het onderhavige geval onjuist is toegepast, aangezien het gezamenlijk verwerven van televisierechten niet bijdraagt tot verbetering van de produktie of van de verdeling van de uitzendingen of programma's.

Ten slotte stelt verzoekster een inbreuk op artikel 86 van het EEG-Verdrag, voor zover de ERU en enige van haar leden een machtspositie hebben op de markt van rechten van uitzendingen van sportevenementen.

Beroep, op 18 oktober 1993 ingesteld door G. Battista Abello en 1 405 anderen tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-544/93)

(93/C 325/08)

(procestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 18 oktober 1993 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door G. Battista Abello en 1 405 andere verzoekers, alle ambtenaren van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, tewerkgesteld en wonende te Ispra (Varese), bij het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek, vertegenwoordigd door M. Tamburini en F. Collussi, advocaten te Milaan, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, Rue de Wiltz 36.

Verzoekers concluderen dat het het Gerecht behage:

- de Commissie te gelasten, een specificatie te geven van de elementen en prijzen op basis waarvan de ter bepaling van de aanpassingscoëfficiënten gebruikte elementaire pariteiten zijn vastgesteld;
- een deskundigenonderzoek naar de juistheid van die elementen en prijzen en van de eraan verbonden conclusies te gelasten;

- vast te stellen dat de bezoldigingen van verzoekers zoals voortvloeiend uit de salarisafrekeningen van december 1992 en volgende niet overeenstemmen met die welke hun daadwerkelijk verschuldigd zijn, en te verklaren dat de Verordeningen (EEG, Euratom, EGKS) nr. 3761/92, (EEG, Euratom, EGKS) nr. 3765/92 en (EEG, Euratom, EGKS) nr. 3766/92 op verzoekers niet van toepassing zijn;
- bedoelde salarisafrekeningen onwettig en derhalve nietig te verklaren;
- alle overige noodzakelijke voorzieningen te treffen;
- de Commissie te veroordelen tot betaling van de verschuldigde bedragen en tot schadevergoeding (ook met het oog op de geldontwaarding), vermeerderd met moratoire interesten tegen het in Italië geldende wettelijk tarief, te rekenen vanaf de vervaldata der verschuldigde bedragen tot aan de datum van betaling, alsmede tot betaling van de kosten, rechten en honoraria in verband met deze procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

De 1 406 verzoekers, allen tewerkgesteld bij het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek te Ispra, bestrijden de toepassing van de in de Verordeningen (EEG, Euratom, EGKS) nr. 3761/92, (EEG, Euratom, EGKS) nr. 3765/92 en (EEG, Euratom, EGKS) nr. 3766/92 van de Raad vastgestelde aanpassingscoëfficiënten met het betoog, dat die verordeningen onwettig zijn.

Volgens verzoekers zijn de betrokken verordeningen gebaseerd op onjuiste veronderstellingen, in strijd met het beginsel van gelijke behandeling, ontoereikend gemotiveerd, in strijd met het vertrouwensbeginsel en met verkregen rechten, onverenigbaar met de artikelen 64 en 65 van het Ambtenarenstatuut, Besluit 81/1061/Euratom, EGKS, EEG van de Raad en bijlage XI bij het Statuut en berusten zij op misbruik van bevoegdheid. Verzoekers bestrijden de berekening van een aantal elementen die het Bureau voor de Statistiek heeft gebruikt bij de berekening van de gelijkwaardigheid aan koopkracht ten opzichte van Brussel en, meer in het bijzonder, de wijze waarop rekening is gehouden met de kosten van huisvesting voor ambtenaren die een eigen woning bezitten, op grond dat daarbij geen rekening is gehouden met de situatie op de financiële en de onroerend-goedmarkt in Italië.

Beroep, op 18 oktober 1993 ingesteld door Antena 3 de Television tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-546/93)

(93/C 325/09)

(Procestaal: Spaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 18 oktober 1993 beroep ingesteld

tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door Antena 3 de Television, te Madrid, vertegenwoordigd door F. Pompo Garcia, R. Garcia Vicente, E. Garayar Gutierrez en M. L. Tierno Centella, advocaten te Madrid, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van C. Wassenich, advocaat aldaar, Rue Dicks 6.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- Beschikking 93/403/EEG van de Commissie nietig te verklaren;
- de Commissie van de Europese Gemeenschappen te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster, een Spaanse particuliere televisieomroep, een van de drie bestaande omroepen wier lidmaatschap van de Europese Radio-Unie (ERU) is geweigerd, komt op tegen de beschikking van de Commissie, waarin het bepaalde in artikel 85, lid 1, van het EEG-Verdrag buiten toepassing wordt verklaard voor de statutaire bepalingen en andere regels van de ERU inzake de verwerving van televisierechten op sportevenementen, de uitwisseling van sportprogramma's in het kader van Eurovisie en de toegang op contractuele basis van derden tot die programma's.

Verzoeksters argumenten zijn gelijk aan die in het beroepsschrift dat is ingediend in zaak T-543/93 (Gesteción Telecinco). In concreto worden drie middelen aangevoerd:

- a) Kennelijk onjuiste beoordeling van de feiten, in het bijzonder met betrekking tot de voorwaarde dat het actieve lidmaatschap van de ERU beperkt zou zijn tot omroeporganisaties met een publieke opdracht, die hun diensten op het gebied van de omroep verstrekken zonder zich om de kosten-batenverhouding te bekommeren.
- b) Kennelijk onjuiste uitlegging en verkeerde toepassing van artikel 90, lid 2, van het EEG-Verdrag. Volgens verzoekster bevat de bestreden beschikking een ernstige tegenstrijdigheid, daar enerzijds wordt verklaard dat de materiële bepalingen inzake de mededinging volledig en onvoorwaardelijk van toepassing zijn op de leden van de ERU die met het beheer van een dienst van algemeen economisch belang of een „openbare dienst” zijn belast, en anderzijds de toepassing van deze bepalingen wordt genuanceerd op grond van de bijzondere publieke opdracht die zij hebben.